

JĀNIS BUBELIS

(1843–1899)

Viens no lielākiem savādniekiem un Latgalē iecienītiem garīdzniekiem bija Jānis Bubelis. Viņš dzimis Lietuvā 1843. gadā un jaunībā bijis braš virsnieks.

26 gadu vecumā iestājies Pēterpils Garīgajā seminārā un pēc ordinācijas 1870. gadā (līdz 1873. gadam) bijis vikārs Līksnā. Tad īsu laiku kalpojis Andzeļmuižā, bet no 1879. līdz 1892. gadam bijis Bikavas (Gaigalava) prāvests. Bikavā bijis viens no tiem draudzes prāvestiem, kas pats turējis lepnus zirgus un, aicināts uz kādu ciemu pie slimnieka, parasti sacījis: «Brauc vien vesels uz mājām!» Pats pēc neilga laika piebraucis pie sirdzēja mājām ar diviem rikšotājiem lepnā kariatē, kas atgādinājusi kāda gubernatora ratus.

Prāvests J. Bubelis labi sapraties ar Latgales zemniekiem. Nav bijis tāda draudzes locekļa, kuram viņš nebūtu palīdzējis. Pats mīlējis uzturēties vissmalkākajā sabiedrībā.

Lietuvas kunigaitis Radzivils bija apprecējis Bikavas kunga Benislavska meitu. Bikavā tad kņazs apmeties uz dzīvi un kopā ar prāvestu pavadījis laiku. Bikaviešiem tas nācis tikai par labu. Prāvests vajadzības gadījumā aprunājies ar kņazu, un zemnieka lūgums ticis izpildīts.

1892. gadā J. Bubeli pārcēla uz Bukmuižu, kur tolaik nori-

sinājās asi strīdi: pareizticīgo garīdzniecība visiem spēkiem centās atņemt katoļiem baznīcu un tanī ievietot svētbildi, kas bija paņēmta no sabrukušās Vertulovas uniātu baznīcas. Draudze tam pretojās un dievnamu neatstāja vairākas dienas pēc kārtas. Prāvests bija sīvs pretinieks pareizticīgo nodomiem, tāpēc tika panākta J. Bubeļa atstādināšana 1894. gadā, un viņu nosūtīja uz soda izciešanas vietu Aglonas klosterī. Ilgāku laiku Bukmuižā nebija prāvesta.

Kādu laiku Jānis Bubelis kalpoja Baltinavā, kur bija sirsnīgs latviešu draugs un aizstāvis. Atbalstīja zemnieku bērnus, kas centās iegūt izglītību. No 1897. gada J. Bubelis jau ir Andzeļmuižas prāvests. Šeit viņš arī miris 1899. gada 20. augustā sava mūža 60. gadā, priesterībā nokalpojis 30 gadus.

Priesteris Jānis Bubelis bijis liels jokdaris. Bīskaps Antonijs Urbšs savās atmiņās raksta, ka pie J. Bubeļa reiz iebraucis Vertulovas pareizticīgo garīdznieks, kas bijis katoļu priesteru apsūdzētājs. Bija vakars, un durvis jau bijušas noslēgtas uz nakti. Ciemiņš sācis klauvēt. Prāvests izgājis priekšnamā un jautājis, kas tur klauvē. No āra atskanējusi balss: »Laid nu, kaimiņ, iekšā! Vai tad tu mani nepazīsti?»

Bubelis izlicies, ka nepazīst. Tad drusku pavēris durvis, lai parādotos. Tikko viesis pabāzis savu garo bārdu, prāvests to veikli ievēris durvīs, tās aizbultējot. Bārda nu bijusi priekšnamā, bet pats viesis aiz durvīm.

Nu J. Bubelis pieprasījis, lai pops apzvēr, ka nekad vairs nerakstīs sūdzības par katoļu priesteriem. Viesis bijis spiests apzvērēt. No tās dienas viņš nekad vairs neesot apsūdzējis katoļu garīdzniekus.

Vēl cits atgadījums. Pie prāvesta J. Bubeļa kādu vakaru ierodas jauns poļu ārsts. Arī viņš atradis durvis slēgtas. Kad uz jautājumu, kas klauvē, saņēmis atbildi, ka ārsts, prāvests noteicis: »Es esmu vesels, un man nekāda ārsta nevajag!» Un ciemiņu neesot laidis istabā.

Avots:

Budže, Alberts. Latvijas Romas katoļu priesteri / Alberts Budže.- Rēzekne : Latgales kultūras centra izdevniecība, 2010. – 2. sēj.- 68.- 69. lpp.